

CINE ȘI DE CE...

Legănatul ușor al tramvaiului și geamurile lui ușor aburite de răcoarea dimineții îmi creau o stare de liniște care-mi permitea să-i studiez pe ceilalți călători. Cei mai mulți îmi erau cunoscuți, chiar dacă habar n-aveam cine sînt ei de fapt. Dar așa se-ntîmplă cînd aproape în fiecare zi, cam la aceeași oră a dimineții, mergi la serviciu pe același traseu: dintr-un anumit cartier spre centru. De fapt chiar în centru, la „kilometrul 0“, acolo unde își avea capătul linia 40. Sincer, nu știu dacă pe atunci, în primăvara lui '93, acesta era numărul tramvaiului sau 16 ori 51. Că numerele s-au tot schimbat, dar traseul a rămas același. Aceleași au rămas și amărîtele de șine care sudate, înnădite, cîrpite și răs_cîrpite se încapățîneau să nu lase tramvaiul să deraieze. De ani și ani. În decorul cotidian era obișnuită imaginea acelor muncitori care, de cele mai multe ori noaptea, în timp ce mașinile treceau în viteză pe lîngă paravanul lor, se chinuiau să sudeze, să repare ceea ce era, evident, de nereparat. Trebuiau schimbate. Dar la RATB nu erau bani. Cum cîcă nu prea sînt nici azi. Pentru reparațiile și investițiile absolut necesare. Doar pentru contracte cu firmele-căpușă. Dar cîți dintre noi ne gîndeam în acele vremuri la asemenea contracte. Alții erau cei care nu aveau în cap decît variante de afaceri. Mai mult sau mai puțin legale. Dar nu despre ei vreau să vorbesc.

Studiam oamenii din tramvai și mă amuzam încercînd să le ghicesc meseriile, locul de muncă, starea de spirit, orice. Asta îmi era ocupația de fiecare dimineață timp de 20-30 minute cît dura drumul. De cele mai multe ori reușeam să le ghicesc locul de muncă, mai ales al celor care coborau, ca și mine, la capăt. Știam că am intuit bine atunci cînd îi vedeam intrînd în clădirile băncilor și ministerelor înșirate pe strada Doamnei și pe Calea Victoriei.

Nu știu dacă vreunul dintre ei avea același obicei, dar sigur nu mi-ar fi ghicit meseria. Poate doar dacă ar fi văzut că, în fiecare dimineață, intru în clădirea cea mai cunoscută de pe Calea Victoriei. Nu Capșa, Palatul CEC sau Magazinul Victoria, ci... Poliția Capitalei. Acolo lucram de vreo trei ani. La

Judiciar. Mai exact la Omoruri. La soluționat omoruri, nu la comis! Aceasta era o precizare nelipsită atunci când spuneam unde lucrez. Nu pentru că aș fi avut o figură de criminal, ci mai mult pentru că nu aveam o figură de polițist. Dintotdeauna mi-a plăcut să port haine și să am o tunsoare care în niciun caz nu te trimiteau cu gândul spre imaginea unui polițist. Spun tunsoare cu toate că termenul corect ar fi netuns(oare). Chiar am fost printre primii polițiști care și-au purtat părul lung, prins în coadă la spate. Or asta chiar că n-avea nimic comun cu imaginea polițistului clasic. Polițist care, cu doar trei ani în urmă, era milițian. Lucrasem din '87 la Secția 1, la Economic, dar pentru că nu simțeam că acela este rostul meu în poliție am cerut să fiu transferat la Judiciar. În perioada când am făcut această solicitare, imediat după „deranjul“ din '89, mulți dintre colegi fugeau de la Judiciar spre alte domenii, mai puțin stresante și care le asigurau un program cât de cât fix. Or este cunoscut că pe hoți, tâlhari ori criminali nu-i prinzi între orele 8 și 16. La Judiciar știi când pleci de acasă, dar când te-ntorci, când mănânci, când dormi, nu! Poate de aceea, atunci când am depus raportul cu solicitarea de mutare de la Economic la Judiciar, mai în glumă, mai în serios, unii șefi mi-au spus că ar trebui să fiu și testat psihologic. Ei vorbeau despre testare psihologică, dar de fapt se gîndeau la control psihiatric. Oricum, mi-au aprobat mutarea. Că doar nu în fiecare zi găsești un fraier care să caute munca în loc să fugă de ea. Și am trecut la treabă. Eram dornic să aflu cât mai multe despre domeniul acesta al omuciderilor la care, paradoxal, se pare că se pricep mulți și în special șefii din poliție. Aidoma fotbalului, la care se pricep toți, dar prea puțini pot să-l joace. Să-l joace bine. Că așa, de dat cu stîngu-n dreptu', chiar se pricep mulți. Spun că șefii din poliție sau, mă rog, cei mai mulți dintre ei, par că se pricep la omoruri pentru că sînt nelipsiți, din păcate, la cercetarea locului faptei, acolo unde, după ce că mai mult îi încurcă, se uită cu superioritate și suficiență la cei care chiar știu ce să facă acolo. Și când vorbesc despre cei care știu ce să facă la o cercetare, mă refer în special la criminaliști, colegii și prietenii dintotdeauna ai judiciariștilor. Dacă aveai șansa unui procuror mai cu tupeu, care fără jenă și cu justificare profesională, îl întreba pe șeful mult prea curios și băgăcios ce caută de fapt acolo, scăpai urgent de prezența stresantă și enervantă. Culmea, șefii proveniți din structurile de judiciar, foarte puțini ce-i drept, nu ne deranjau aproape niciodată în anchetă. Ne

întrebau doar dacă ne pot ajuta cu ceva, în materie de dotări, de relații cu alte instituții, sau dacă, după multe ore de anchetă și investigații, am apucat să mîncăm ceva. Și cum știau că nu, ne trezeam cu niște pizza sau orice altceva se putea găsi la acele ore tîrzii din noapte.

Dar să revin la acea dimineață de aprilie. Cînd mergi la serviciu și acel serviciu se ocupă cu soluționarea dosarelor de omor, nu te aștepti ca veștile, noutățile, informațiile pe care le primești să fie referitoare la timpul probabil, la cursul dolarului sau unde va avea loc următorul „concert“ al nu știu cărui manelist. Nu! Te aștepti, și chiar așa se-ntîmplă, să afli ce caz a mai intrat. Asta dacă nu ai fost chemat de cu noaptea, fiind selectat în echipa de cercetare de primă urgență. Pentru că nu tot colectivul este „alarmat“, ci doar cîtiva. Ulterior, în funcție de situație, colectivul care lucrează la caz se mărește sau se reduce numeric.

De cînd coboram din tramvai și pînă ajungeam în birou făceam tot felul de pronosticuri: ce caz a mai intrat, dacă a intrat. Cum a fost comisă fapta, în ce sector, ce se știe despre autor, statutul victimei și multe alte „variabile“ existente în orice dosar. Era tot cam ca în cazul studierii călătorilor din tramvai, numai că în pronosticurile referitoare la „noutățile de la omoruri“ erau un fel de ghicitori fără elemente ajutătoare. Și tare mă bucuram cînd, ajungînd pe coridorul de la etajul doi, simțeam atmosfera, simțeam din felul în care colegii mergeau sau vorbeau, că n-a intrat niciun caz. Că nu a mai fost nimeni omorît. Că aveam timp să ne ocupăm de cazurile vechi, de anchetele începute și rămase în nelucrare din cauza „noutăților“, a „prospăturilor“, cum le mai ziceam. Și credeți-mă că în perioada aceea era aproape ziua și cazul. Nu exagerez! Era vremea „chinezilor la geamantane“ sau la „cazan“. Chiar apăruseră glume cum că nici borsetele abandonate nu trebuie neglijate. Că dacă e vorba despre vreun chinez mic, mic de tot... Era vremea cînd arabii își reglau afacerile cu cuțitul sau cu pistolul. Era vremea cînd „autohtonii“ își disputau supremația teritorială cu bîta de baseball sau sabia, invocînd democrația și libertatea cîștigate prin „loviluție“ cum i se mai spunea în anumite cercuri Revoluției. Și era vremea cînd racheții încercau să se impună pe „piața românească“, văzută, nu numai de ei, ca un fel de El Dorado sau „no man's land“ infracțional. Toate astea pe lîngă aproape

cotidienele conflicte stradale, de regulă nocturne, crimele pasionale, cele din răz bunare sau cele în scop de jaf. Erau vremuri grele pentru poliție.

Dar făceam față. O spune unul care a trăit acele timpuri și care, tânăr locotenent major fiind, se uita cu admirație la maiorii, coloneii și chiar la subofițerii cu multă experiență, care organizau, din mers cum se spune, toată activitatea în așa fel încît se lucra rapid la cazurile nou intrate fără a neglija, pe cît posibil, urgențele din cazurile mai vechi. Și mă gîndeam cu teamă la ziua în care va trebui să iau eu decizii, să stabilesc eu cine, ce și cînd face. Aveam senzația că vor trece muuulți ani pînă voi fi pregătit pentru așa ceva. Dar m-am înșelat. Deja începusem, aproape fără să-mi dau seama, să iau decizii în dosare. Este adevărat că „cei bătrîni“ îți dădeau senzația că te lasă să faci ce te duce capul. Numai că erau foarte atenți, fără a te incomoda, la felul în care-ți „făceai temele“. Era și-n interesul lor să te lase să ai inițiative, să rezolvi singur unele treburi. Așa erau și ei degrevați de multe altele. Numai că dacă greșeai ceva, șefii pe ei îi taxau. Că trebuiau să te îndrume, că nu trebuiau să te lase să faci aia și ailaltă, că de-aia au grade mai mari și experiență mai multă.

În dimineața aceea, de cum am pășit pe coridorul etajului doi, acolo unde au ființat și funcționat foarte mulți ani Omorurile, adică structura de soluționare a dosarelor privind infracțiunile contra vieții, am simțit că a intrat un caz nou. Și nu orice caz, ci un caz urît. Urît de tot! De parca ar exista vreun caz de omor... frumos. Pentru omul „normal“, omul care nu lucrează în domeniul crimelor, orice astfel de faptă este odioasă, traumatizantă, oripilantă, de neacceptat, de neexplicat, faptă ce trebuie pedepsită exemplar. Pentru noi, cei „din branșă“, cei pentru care meseria este lucrul în dosarele de omor, o crimă este... obiectul muncii. Este o faptă care trebuie studiată, analizată și rezolvată cît mai repede cu putință. Pentru polițistul de la Omoruri, trăirile personale apar de cele mai multe ori atunci cînd cazul a fost rezolvat. Aidoma unui pilot de curse care conducînd bolidul cu viteze incredibile, gestionează cu calm de chirurg și raționamente de șahist, într-o fracțiune de secundă, situații deosebit de periculoase, evită accidente, calculează la milimetru orice depășire. Abia după ce a trecut linia de sosire are, în sfîrșit, timp sa-i fie teamă, să se mire de cît de calculat și, în același timp, de cît de nesăbuit și riscant a condus. În timpul cursei nu are timp să se

gîndească dacă a plătit sau nu întreținerea, dacă fiul său s-a descurcat bine la teză la chimie, dacă prietenul fiicei este un băiat de încredere sau dacă soacrei i-au ieșit bune analizele medicale. În timpul cursei se gîndește la cursă. În timpul dosarului gîndurile sînt golite de subiectivism. Sentimentele, dar mai ales resentimentele, nu au ce căuta în mintea anchetatorului. Revolta firească față de atrocitățile văzute, dorința de a-l pedepsi personal pe autorul faptelor există cu siguranță în sufletul polițistului. Numai că aceste trăiri, aceste porniri, sînt înfrîinate de gîndirea rațională, cinică uneori.

Pentru că aminteam anterior de chirurghi, îmi vine în minte o expresie folosită rareori, dar plină de adevăr, și care se potrivește perfect aici: polițistii, în general cei din structurile cu adevărat operative dar cu precădere cei din domeniul combaterii infracțiunilor de mare violență, fac și ei chirurgie. O chirurgie socială. La fel de concret, rece și eficient ca un medic chirurg. Numai că nu totdeauna tratamentul prescris ulterior de „medicul curant“ și am numit aici onorabilii judecători, are efectul scontat. Ori tratamentul, antibioticul să-i spunem e prea slab față de rezistența, de amploarea infecției ori același medic curant, înșelat de o aparentă însănătoșire, întrerupe nejustificat tratamentul și externează pacientul nevindecăt încă. Punînd în pericol real cetățenii sănătoși. Cetățeni care au încredere în acest sistem de „medicină socială“. Sistem pe care-l mai și finanțează.

Intrînd în birou l-am văzut pe Emil, colegul meu, scriind cu patos în niște formulare. A ridicat privirea și, în semn de salut, mi-a întins o hîrtie care nu era altceva decît o adresă către Dispecerat.

– Uită-te și tu pe asta și vezi dacă am formulat-o corect, că mie-mi pleznește capu' de nervi și oboseală.

Avea ochii injectați, era nebărbierit și hainele-i erau boțite. Clar, nu dormise acasă. Cana de lîngă vrafu de hîrtii mai avea pe fund un deget de lichid maroniu. La vremea aia, el și cu mine eram mari băutori de ness. Mai mult din comoditate decît din convingere: îl „confecționai“ rapid, chiar și cu apă rece. Și nu te mai încurcai și cu zațul de cafea. Cînd am văzut că și cana mea fusese folosită, mi-am dat seama că Emil avusese musafiri peste noapte. Nu vă gîndiți la vreo vizită... blondă. Nu! Oricum nu am văzut familist mai convins ca el. Fusese, probabil, criminalistul de la CFL (cercetarea locului faptei) ori procurorul de caz. Sau ambii. Pentru că aproape devenise o regulă

ca, după finalizarea cercetării, toți participanții să se adune în biroul judiciaristului. Să discute cu privire la probele ridicate, datele și informațiile obținute, care sînt piste de abordat în prima fază a cercetărilor, să stabilească ce anume se poate comunica presei și, mai ales, care sînt prioritățile în abordarea cazului.

Citind nota am înțeles înțrîncenarea lui Emil. După ce am parcurs primele rînduri, am simțit cum mă cuprinde furia. Deja nu mă mai interesau topica sau aspectele gramaticale din fraze. Și, pe măsură ce furia creștea în intensitate, mi-era din ce în ce mai greu să citesc restul comunicatului. Aveam senzația că toată hîrtia era acoperită de obsesivul DE CE? Nenumărate DE CE?-uri. Acest DE CE? era și încă este prezent în mintea mea mai mult decît firescul CINE? Ca anchetator ești interesat în principal să afli CINE? și abia apoi DE CE? a comis fapta. Este adevărat că de multe ori ajungi mai repede la CINE a comis fapta dacă afli DE CE.

Se duseseră dracu' toate gîndurile despre primăvară, despre călătorii din tramvaiul cu geamuri aburite de răcoarea dimineții sau despre alte cazuri care așteptau să fie reluate. Toate gîndurile se canalizau spre urgența nou-apărută: trebuia aflat și prins individul care siluise și ucisese o fetiță de vreo 13-14 ani. Ca o ironie macabră sau poate chiar ca un mesaj diabolic al autorului, crima fusese comisă tocmai în curtea Facultății de Drept, locul unde se formează, unde învață, viitorii procurori, polițiști, avocați sau judecători. Adică tocmai oamenii care veghează, fiecare de pe poziția meseriei alese, la respectarea și aplicarea legii. Care lege are menirea să apere omul. Să-i apere drepturile, bunurile, demnitatea și nu în ultimul rînd, VIAȚA.

Așa a apărut „cazul Gabriela Tănăsescu“, un caz care ne-a dat multă, foarte multă bătaie de cap. Unul dintre cele mai urîte cazuri din cariera mea și, în același timp, cazul cu cel mai neașteptat final. Aici nu mă refer la finalul pe care toți, cu o singură excepție, îl doream: identificarea, prinderea și pedepsirea autorului. Excepția fiind... autorul însuși, care ne imaginam că nu se ralia dorinței noastre, iar pe undeva această „opinie“ diferită era de înțeles. Finalul neașteptat despre care vorbeam se referă la întorsăturile imprevizibile pe care le-a avut ancheta, care a fost rezultatul și, mai ales, cînd s-a produs acesta.

– Orice alte activități în alte dosare le executați numai dacă vă spun eu! Clar? Și vreau rezultate cât mai repede!

Cam așa a sunat „sfatul“ lui nea Mișu, fie-i țărîna ușoară, șeful nostru de pe atunci. Și ne-a spus-o extrem de serios, nouă celor care formam colectivul nominalizat să rezolve dosarul. Atitudinea rigidă și intransigentă a lui nea Mișu era o raritate și ne transmitea clar că și el era, asemeni nouă, foarte afectat de tragedia fetei.

Nea Mișu era altfel un tip haios, tot timpul cu glumele la el, cu ironii fine dar și cu înjurături neaoșe, suculente. Un tip de gașcă, un polițist bătrîn hîrșit în jungla IGP-ului (Inspectoratul General al Poliției), acolo unde numai cei parșivi, șmecheri, piloși sau foarte buni meseriași rezistaseră pe vremea Miliției. Dar și după. El avea un strop de parșivenie, un picuț de șmecherie și foarte multă meserie. Meticulos, organizat, atent la detalii, transmitea clar fiecăruia ce are de făcut, fără a-l stresa dar monitorizînd exigent rezultatele. În același timp, era îngăduitor cu cei care o mai zbîrceau. Niciodată, indiferent de situație, nu l-am auzit, în ciuda limbajului mai colorat folosit, să jignească vreun coleg. Avea un stil propriu, atunci cînd cineva trebuia într-adevăr criticat. Cînd toată lumea se aștepta să înceapă „săpuneala“, el aborda alte subiecte. Cel care greșise și aștepta ori să fie criticat ori să se facă mișto de el, era dezorientat. Critica, firească de altfel, întîrzia nejustificat. Și parcă mai mult te durea și te sîciia că nu-ți reproșează greșeala, decît dacă ți-ar fi spus-o clar fie în fața colectivului, fie între patru ochi. Aveai senzația, după un timp, că de fapt n-ai greșit nimic și nu ai de ce să-ți faci probleme. Doar că la ceva vreme, cînd nu te mai așteptai sau mai ales cînd te împăunai cu cine știe ce realizare mărunță, îți aducea aminte finuț, ironic uneori, caustic alteori, chiar de boroboața aparent trecută cu vederea. Asta așa, ca pentru aducerea cu picioarele pe pămînt.

„Și vreau rezultate cât mai repede“... suna ca un ecou vocea lui nea Mișu, un ecou care se transforma în dorință, nu în corvoadă. Din ziua aceea a început alergătura. Eram patru: nea Georgică, nea Marin, Emil și cu mine. Cam mulți de... *nea'* s-ar putea spune dar, chiar dacă eram într-o structură militarizată, formula de respect în adresare se cam rezuma la acest nea... Și se folosea în cazul celor cu o vîrstă mai înaintată. Chiar și subofițerilor mai în vîrstă tot așa li te adresai. Că pînă la urmă eram colegi și făceam cam aceleași

lucruri. Investigația din ușă-n ușă, audierile de martori, prezența lângă medicul legist la autopsie, interogarea suspectilor și toate celelalte le făceam toți. Indiferent de grad.

Identificarea victimei s-a realizat relativ repede. În timpul cercetării locului faptei, printre curioșii care invariabil se adună să vadă ce s-a mai întâmplat, s-a nimerit să fie și un cuplu, prieten cu părinții fetei, cuplu care stătea chiar în apropiere de locul cu pricina.

Astfel s-au realizat încă de cu seara, din primele minute ale cercetărilor, două lucruri: s-a stabilit cât de cât identitatea victimei și a fost stabilit primul candidat la „promovarea“ în cercul de suspecti. Nimeni altul decât bărbatul din cuplul respectiv. De ce suspect? Simplu. În primul rând pentru prezența printre curioșii din preajma anchetatorilor. Au fost nenumărate situațiile în care autorul a folosit o astfel de strategie pentru a lua pulsul anchetei, pentru a afla dacă anchetatorii au găsit martori sau, în măsura în care acest lucru mai era posibil, să modifice câmpul infracțiunii ștergînd urme sau recuperînd obiecte care-l puteau incrimina. Nu de puține ori, înainte de a ajunge anchetatorii la ei, s-au oferit să comunice unele informații băgîndu-se astfel în seamă pe lângă anchetatori cu scopul de a afla cât mai multe date din anchetă și, în funcție de acestea, să-și confecționeze alibiul.

Informațiile oferite de acel cuplu au fost de un real folos. Nu a mai fost nevoie să aplicăm procedurile specifice în cazul cadavrelor cu identitate necunoscută. Ne-au spus că victima se numește Gabriela, că are aproximativ 15 ani și că locuiește sau mai corect... locuia, împreună cu mama naturală și cu tatăl vitreg, într-un apartament situat la etajul patru al unui bloc vechi, din Piața Rosetti.

Acesta a fost și primul drum pe care l-am făcut în acea dimineață. Dimineață care începuse banal, continuînd neașteptat de frustrant și dramatic. Dramatic pentru că mă gîndeam la soarta nedreaptă a fetei și frustrant pentru că încă nu aveam autorul. Am mers la adresa respectivă, unde am aflat și alte lucruri despre ea și familia ei. Tatăl vitreg era cu mult mai tînăr decît mama victimei. El avea vreo douăzeci și unu de ani, în timp ce femeia avea aproximativ treizeci și cinci, din acest cuplu rezultînd și doi copii gemeni, în vîrstă de aproximativ un an. Aspectul referitor la vîrsta foarte apropiată a tînărului de vîrsta fetei mai că ne-a obligat să-l introducem

și pe el în cercul de suspecți. Numai că un vecin, un bătrânel amabil și simpatic, aflat în relații apropiate cu familia Tănăsescu, ne-a spus că atât cuplul, cât și perechea de gemeni se aflau de cinci zile la Arad, la o întrunire religioasă. Am făcut imediat verificări cu ajutorul colegilor din Arad și am constatat că informația se confirma.

Cum expertiza medico-legală stabilise că decesul victimei se produsese cu două zile înainte de descoperirea cadavrului, rezulta clar că fetița fusese omorâtă în timp ce familia și, implicit, potențialul suspect se aflau la peste cinci sute de kilometri de locul faptei.

Cu riscul de a-i oripila sau plictisi pe unii dintre cititori, voi face câteva mențiuni, absolut necesare, în special pentru a înțelege atât topografia locului faptei cât și cursul pe care l-a luat ancheta.

Locul unde a fost găsit cadavrul fetiței poate fi descris, extrem de simplist, ca fiind situat în spatele tribunei de beton, latura de est, a terenului de baschet din incinta bazei sportive a Facultății de Drept. Suprafața de joc era situată cam cu 2-3 metri sub nivelul terenului împrejmuitoare. Acesta este și motivul pentru care terenul, situat ca într-o groapă, poartă numele, neoficial dar foarte des folosit, de „oală“. Privit de la nivelul solului, chiar seamănă cu o oală. Paralelipipedică, dreptunghiulară, ce-i drept. Doar că nu puteau să-i spună „vas de yena“, cu toate că mai mult cu așa ceva seamăna... Tribunele, în cinci trepte, ajungeau la nivelul zonei împrejmuitoare. Ultima treaptă avea încă un brîu de beton, brîu care putea fi considerat drept un fel de spetează, rezemătoare. Această spetează avea, și are încă, circa 50-60 centimetri. De fapt, acolo chiar nu s-a schimbat nimic. Tinerii vin, joacă, beau o bere, se amuză sau înjură, în funcție de starea de spirit sau de scorul meciului. Apoi pleacă acasă ori la căminul studentesc din apropiere. Și poate că așa e și normal. Anormal este, după umila mea părere, că nu a apărut măcar o cruce, acolo, în colțul terenului. Așa cum vezi pe marginea drumurilor sau pe malurile apelor ori pe versanții munților, cruci care, cumva, fac posibilă prezența printre noi a celor care din vina lor, a altora sau din neșansă au trecut într-o altă lume. Unii spun că mai bună. Nu se știe dacă e mai bună sau mai rea sau dacă e. Nimic nu e sigur în legătură cu asta. Totul e speculație, speranță, dorință... Cert este că ei nu mai sînt. Și merită pomeniți, amintiți cumva. De cei care i-au iubit, care au plîns sincer după ei.

Gabriela nu are o cruce acolo unde a fost ucisă, în locul în care i-a fost frînt destinul.

Dincolo de ea, de speteaza de beton adică, pe două dintre laturile terenului, stăpîni erau boscheții. Neîngrijiți și deși. Atît de deși, încît nu zăreai nici măcar strada, al cărei trotuar era la mai puțin de cinci metri. Nu vedeai trecătorii, așa cum nici ei nu te vedeau pe tine.

Și exact în spatele acestei speteze de beton, ascuns cumva și de vegetație, a fost găsit cadavrul fetei. Descoperirea a fost făcută de unul dintre mulții baschetbaliști, majoritatea... de ocazie, care se perindau și se perindă încă aproape zilnic pe teren. Unul dintre acei „baschetbaliatori“ plin de elan și de... bere, a ieșit din „oală“ și s-a îndreptat spre zona cu vegetație avînd intenția de a o folosi drept W.C. La vremea aceea, în aprilie 1993, nu prea existau cabinele atît de des întîlnite acum în locurile publice. Cabine oarecum estetice, dar atît de urît mirositoare. Șocul găsirii acelu cadavru i-a produs, probabil, un blocaj renal și totodată l-a convins ca nu este bine deloc, dar deloc, să... desconsidere natura.

Emil, colegul meu de la Omoruri, ajuns printre primii la locul faptei, a constatat că este vorba de o crimă și l-a chemat pe procurorul criminalist. În astfel de cazuri, prezența procurorului era și este obligatorie. El este cel care conduce, oficial și legal vorbind, ancheta. În realitate, așa cum am mai spus, ancheta este realizată de întreaga echipă. Procuror, polițiști judiciariști, polițiști criminaliști și, nu în ultimul rînd, medic legist. Din păcate, atît criminaliștii, cît și medicul legist sînt trecuți, de cele mai multe ori, pe un nemeritat plan secund. Nu numai mediatic. Toți, dar absolut toți cei care participă la o anchetă au aceleași merite. Atît în cazul unui succes, cît și în cazul unui eșec. Că d'aia e echipă! Ori toți, ori niciunul. Fie că e la bine, fie că e la rău. Sau... la greu.

Vreau să lămuresc totuși un aspect, aparent minor, care cred că ține mai mult de semantică, de corectitudinea formulării decît de acuratețea în exprimare. Sintagma „fața locului“, regăsită și în documente oficiale sub abrevierea CFL (cercetarea la fața locului...?!), se referă la locul faptei. Iar CFL ar trebui de fapt să fie CLF (cercetarea locului faptei). Dacă-i spui unui polițist că ai fost la „un“ CFL și că cercetarea a durat nu știu cîte ore, te înțelege perfect. Dar dacă-i spui în schimb că ai fost la „o“ CLF, sigur se va

întreba a cărei cârciumă este denumirea asta codificată, și mai ales câte beri ai băut acolo.

Încă de la începuturile mele în ale criminalisticii m-am tot întrebat de ce se folosește CFL în loc de CLF, cum corect s-ar abrevia operațiunea respectivă. Și cred că am pățit ca-n gluma aceea arhicunoscută cu CFR-istul care, ieșind la pensie, a fost și el curios să afle de ce a bătut, atîta amar de ani, cu ciocanul acela cu coadă lungă în roțile vagoanelor și locomotivelor... Curiozitatea, bat-o vina!

Revin totuși la amănuntele, deloc amuzante, ale cercetării locului faptei, amănunte extrem de importante în înțelegerea a ceea ce s-a întîmplat atunci, acolo. Fetița era într-o poziție în care parcă se ruga, parcă cerea milă, îndurare. Milă și îndurare de care, din păcate, nu avusese parte. Era dezbrăcată de la brîu în jos. Chiloții au fost găsiți în apropiere, aruncați împreună cu un tampon intim. Tot în zonă, a fost găsit și un dres despre care, inițial s-a presupus, iar ulterior s-a confirmat, că era al victimei. Examinarea rapidă a cadavrului la locul unde a fost găsit, examinare urgentată de ploaia care tocmai începuse să cadă, a mai relevat unele elemente care stabileau clar, de parcă mai era vreun dubiu, că era vorba de o crimă. Pe picioarele victimei, pe exteriorul coapselor și în zona inghinală se observau multiple semne de violență, aspect care arăta clar că se luptase cu agresorul. Agresor ce se lovise de refuzul și de reacția de apărare ale fetei. Semne de violență se puteau observa și în zona gurii, dar mai cu seamă în zona gîtului, ceea ce arăta că fata fusese omorîta prin sugrumare. De fapt, nea Costică, medicul legist a confirmat la necropsierea cadavrului că acesta fusese mecanismul de producere a morții. În plus, tot la necropsie, s-a mai constatat și faptul că fetița fusese agresată sexual. Victima „nu prezenta urme de deflorare“. În limbaj curent fata fusese și rămăsese virgină. Cinstită, cum se mai spune.

Criminalul însă, înainte de a o omori, avusese un contact sexual anal cu victima. Era posibil ca autorul să fi ales acest soi de act sexual pentru că victima era la menstruație. Aceasta era o posibilă explicație, dar nu puteam exclude varianta că aveam de-a face cu un individ cu un comportament sexual aberant. Ancheta avea să ne confirme sau nu aceste presupuneri.

Un aspect care ne-a dat de asemenea multă bătaie de cap l-a reprezentat faptul că trupul fetei, chiar dacă fusese ascuns în vegetația din spatele